

Arrest

nr. 176 951 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaten C. DESENFANS en A. L. BROCORENS, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 juni 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 augustus 2015 en dient de volgende dag een asielaanvraag in.

Op 25 januari 2016 en op 15 februari 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 26 mei 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Madhiban clan. U bent afkomstig uit het dorp Kudhaa in het district Badhaadhe, provincie Lower Juba (Zuid-Somalië). Van 1980 tot 1985 werkte uw vader als beroepsmilitair in het leger van M. S. B [...]. Daarna opende hij in Kismayo een winkel in voeding. Wanneer in 1990 een burgeroorlog uitbrak verhuisden jullie noodgedwongen naar Kudhaa. In Kudhaa woonde J. J. H., lid van de Darod clan en vriend van uw vader, die jullie zijn hulp bood. Vanaf 2010 verdiende u de kost als arbeider bij de haven in Kudhaa, Marso, waar u zakken met houtskool vulde en deze transporteerde. In 2013 bezocht u gedurende zes maanden een privé school. Van uw vader leerde u Engels. In mei 2014 maakten u en D. J. J.[...], dochter van uw vaders vriend J. J. H. aan elkaar bekend dat jullie iets voor elkaar voelden. Omdat zij tot de meerderheidsclan Darod behoorde en u tot een minderheidsclan, Madhiban, wist u dat u haar niet kon huwen. U zocht in de plaatselijke moskee een sheikh op en regelde een geheim huwelijk. Op 1 augustus 2014 huwde u stiekem met D. J. J. U [...] vernam dat één van haar broers, M. S. [...], lid was bij al Shabaab. Drie maanden na uw huwelijk belde D. u op en zei dat ze zwanger was. Wanneer M. S. achter het huwelijk van u en zijn zus kwam waarschuwde hij zijn vader, J. J. H. [...]. Uw schoonvader stuurde op 3 november 2014 M. S. en een andere man op u af. U werd op straat onderschept, gevangen genomen en geboeid. Met een zak over uw hoofd werd u afgevoerd naar een bebost gebied dat Joore werd genoemd. U werd er samen met andere gevangenen van al Shabaab mishandeld en vastgehouden in een kooi. Na anderhalve maand hoorde u van een lid van al Shabaab dat ze tegen clandestiene huwelijken waren maar ze het u zouden vergeven indien u zich bij hen zou aansluiten. U maakte daaruit op dat men u wilde laten sneuvelen, maar stemde in met de samenwerking om niet meteen terechtgesteld te worden. Na iets meer dan drie maanden in gevangenschap te hebben doorgebracht kwam er rond het ochtendgebed een verrassingsaanval, waardoor chaos ontstond in het kamp. Alle leden van al Shabaab en de gedetineerden gingen lopen. U liep gedurende acht dagen te voet langs wegen en beboste plaatsen tot u in Kismayo aankwam. Gedurende drie maanden verbleef u bij één van uw broers die er woonde en werkte. U vernam er van uw broer, die contact had met uw familie in Kudhaa, dat uw echtgenote ook naar Kismayo werd gebracht waar ze een abortus diende te ondergaan. Sindsdien zou ze met haar ouders naar Badhaadhe zijn verhuisd. Omdat u bang was door uw schoonfamilie te worden teruggevonden besloot u het land te verlaten. U reisde per bus naar Nairobi in Kenia waar u een veertiental dagen verbleef. Daarna regelde u een reis, met vals paspoort, naar Turkije. Na ongeveer tien dagen van verblijf in Turkije reisde u naar Griekenland. Na vijftien dagen in Griekenland reisde u door naar België. Op 7 augustus 2015 heeft u een asielaanvraag ingediend. U vreest bij een terugkeer naar uw land zowel al Shabaab bij wie uw schoonbroer actief is, als wraak van de Darod clan omdat u, als lid van een minderheidsclan, zonder toestemming met een meisje van hun gemeenschap huwde. Bovendien vreest u algemene discriminatie van uw omgeving omwille van uw toebehoren bij een minderheidsclan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee medische attesten neer van uw arts in België met vaststellingen van littekens en het resultaat van een Rx van uw linkerbeen genomen op 29 september 2015 (dd.22/01/2016).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoor CGVS, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw afkomst uit Somalië/Kudhaa (district Badhaadhe) op fundamentele wijze ondermijnd wordt doordat u een ernstig gebrek aan doorleefde kennis over uw onmiddellijke leefomgeving vertoont.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw geografische kennis over uw regio van oorsprong belangrijke lacunes en merkwaardigheden vertoont. Zo verklaarde u verkeerdelijk dat Jilib een district zou zijn in de regio Lower Juba (gehoor CGVS I, p.21). In werkelijkheid bevindt Jilib zich in de provincie Midden Juba. Gelet op uw beweerde afkomst uit Kudhaa werd u de vraag gesteld om uw woonplaats te situeren. U stelde daarop dat Kudhaa op 165 tot 175 kilometer van Kismayo ligt en dat de benaming ook als "Kuday" wordt geschreven. U legde uit dat men Kudhaa vanuit Kismayo per boot kan bereiken aangezien Kudhaa een dorp zou zijn omgeven door water (gehoor CGVS I, p.16). Even verder stelde u dan weer dat Kudhaa toch niet is omringd door water maar slechts aan één kant. Ter verduidelijking werd u gevraagd of uw dorp Kudhaa een eiland was dan op het vasteland was gelegen. U legde daarop uit dat er slechts één plaats "Kudhaa"/ "Kuday" heet en stelde dat Kudhaa een eiland wordt genoemd maar dat het eigenlijk een kustdorp is dat slechts gedeeltelijk is omringd door de zee (gehoor CGVS I, p.16 en CGVS II, p.2,3,4). U verduidelikte vervolgens dat vanuit Kudhaa een rechte (aarden) weg loopt naar Badhaade (gehoor CGVS I, p.4,16 en getekende voorstelling dd.15/02/2016 annex1). Echter in tegenstelling tot uw bewering blijkt uit algemene informatie beschikbaar op het Commisariaat-generaal (zie administratieve dossier documenten 1,2,3), dat zich in Lower Juba, in het district Badhaadhe, zowel een eiland Kudhaa –volledig omringd door de zee-, als een kustdorp Koday/Kuday bevinden. Geconfronteerd met deze informatie begon u een beschrijving te geven van wat u een eiland noemt en wat geen eiland is. U maakte hierbij echter, meteen na te hebben uitgelegd dat een eiland omringd is door water, de merkwaardige opmerking dat een eiland omringd is door land. Nadat u opnieuw werd geconfronteerd met de gevonden informatie over Kudhaa en Kuday, herhaalde u uw opmerking dat uw woonplaats Kudhaa een kustdorp is en geen eiland. U maakte daarbij de opmerking dat u het niet nodig vond dat dezelfde vraag opnieuw werd gesteld (gehoor CGVS II, p.3). Uw uitleg voor de gevonden informatie waarmee u werd geconfronteerd maakte u hiermee echter niet aannemelijk. Er werd u dan ook opgemerkt dat het stellen van vragen essentieel is om een duidelijk beeld te hebben van waar u juist afkomstig bent. U maakte hierop enkel de opmerking of u opnieuw moest herhalen wat u reeds eerder had opgemerkt (gehoor CGVS II, p.4). Hoe dan ook, de door u beschreven weg van Kudhaa naar Badhaadhe, loopt vanuit het kustdorp Koday/Kuday en niet vanaf Kudhaa. Het door u aangehaalde incident in Kudhaa, waarbij leden van al Shabaab begin november 2014 een inval deden in uw dorp, dient dan weer te worden gelokaliseerd op het eiland Kudhaa –op enkele tientallen kilometers ten noorden van het kustdorp Koday/Kuday. Kudhaa is overigens een eiland dat slechts op ongeveer 45 kilometer ten zuidwesten van de haven van Kismayo ligt in tegenstelling tot uw bewering dat de afstand tussen Kudhaa en Kismayo 165 tot 175 kilometer betreft (gehoor CGVS I, p.16,30,31). Dat u die beweert uit deze regio te komen en blindelings in staat zou zijn geweest vanuit een bebost gebied (Joore) de stad Kismayo te kunnen vinden -daarbij bewust alle dorpen waar al Shabaab zich bevindt te mijden- omdat u regelmatig nieuws over allerhande ontwikkelingen in uw regio op de BBC volgde en zodoende veel informatie kan geven over Somalië in het algemeen en Lower Juba in het bijzonder, niet over deze informatie zou beschikken is dan ook opmerkelijk en doet vermoeden dat u niet afkomstig bent uit deze regio (gehoor CGVS I, p.11, pp.20-26 en CGVS II, p.11,12,14). Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk uit deze regio te komen blijkt voorts uit een foutieve voorstelling die u gaf over de dorpen in de omgeving van uw woonplaats, Kudhaa. Zo stelde u verkeerdelijk dat men van Kudhaa naar Badhaadhe eerst langs de dorpen "Obbe", "Gobe", "Garuuje" en "Dalayad" zou moeten passeren (zie getekende voorstelling dd.15/02/2016 annex 1 gehoorverslag CGVS II). In

werkelijkheid bevinden de dorpen Obbe en Gobe zich niet onderweg van Kudhaa naar Badhaadhe, maar in noordelijke richting ten opzichte van Badhaadhe, op de weg van Badhaadhe naar het district Kismayo (zie document 1 in het administratieve dossier). Gelet op uw stelling in een kustdorp te hebben gewoond met de benaming Kudhaa/Kuday, werd u geconfronteerd met de benaming van een nabijgelegen dorp van het kustdorp Kuday, Scidlei. U bleek er echter nooit over te hebben gehoord (gehoor CGVS I, p.25). Wel stelde u Kidi Faani, een plaats in de nabijheid van uw dorp, te kennen maar omschreef u deze verkeerdelijk als zijnde een eiland in de richting van Kismayo (gehoor CGVS I, p.26). In werkelijkheid bevindt zich het dorp Kidi Faani op het vasteland tussen Buurgabo en Badhaadhe, beiden ten zuiden van het kustdorp Koday en Kismayo. Voorts kan worden gewezen op een ernstige inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. Na confrontatie met namen van enkele ouderlingen in Kudhaa (zie document 11 in administratieve dossier) bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 25 januari 2016, met name O. J.[...], A. I. [...] en A. M.[...] -deze personen beschreven het incident van november 2014- verklaarde u O. J.[...] en A. M. [...] te kennen als grote handelaren in het dorp. Van A. I. [...] bleek u echter nooit te hebben gehoord (gehoor CGVS I, p.33). Wanneer u op uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 15 februari 2016 opnieuw werd geconfronteerd met de namen O. J. [...] en A. M. [...], waarbij werd gevraagd of u ooit van deze personen had gehoord, vroeg u zich luidop af of Somaliërs de naam O. J. [...] wel hebben en verklaarde uitdrukkelijk dat in uw woonplaats niemand onder deze naam gekend was. Evenmin bleek u plots van A. M. te hebben gehoord (gehoor CGVS II, p.9).

Uw geloofwaardigheid aangaande uw afkomst uit de regio Lower Juba/Kudhaa wordt bijkomend nog verder ondergraven door de volgende vaststelling Zo verklaarde u uitdrukkelijk uw dorp slechts twee keer voor uw vertrek te hebben verlaten, met name in 2000, om samen met uw vader naar Kismayo te gaan en in 2007 omwille van gevechten wanneer u met uw familie naar Badhaadhe diende te vluchten (gehoor CGVS II, p.4). Gevraagd of uw regio -naast gevechten en een droogte- ooit te kampen had met een natuurramp zoals een tsunami, verklaarde u nooit een tsunami te hebben opgemerkt (gehoor CGVS I, p.19,20 en gehoor CGVS II, p.4). Nochtans blijkt uit beschikbare informatie dat na een zeebeving in 2004 –u was toen ongeveer 13 jaar oud- de kuststreek van Lower Juba, inclusief de plaatsen Koday (kustdorp) en Kudhaa (eiland), zwaar werden getroffen door een tsunami. Dat u een dergelijke ramp niet zou hebben opgemerkt is dan ook opmerkelijk. Deze bijkomende vaststelling bewijst te meer dat er aan uw bewering in Kudhaa/Lower Juba te hebben gewoond maar weinig geloof kan worden gehecht (gehoor CGVS II, p.4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Kudhaa, in het district Badhaadhe in de regio Lower Juba. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het dorp Kudhaa heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is

indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal op 25 januari 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoor CGVS I, p.3). U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië. Zo werd u in de loop van het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal op 15 februari 2015 geconfronteerd met de vaststelling dat uw herkomst niet aannemelijk werd gemaakt en er werd u na de vaststelling dat u niet op de hoogte was van een tsunami gevraagd of u wel zeker in Kudhaa heeft verbleven. Uw reactie hierop was enkel dat u wel degelijk in Kudhaa heeft verbleven (gehoor CGVS II, p.5). U werd er tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (gehoor CGVS I, p.3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde medische attesten van uw arts in België, waarin staat vermeld dat u verschillende littekens heeft over uw lichaam en waaruit blijkt dat een Rx van uw linkerbeen werd gemaakt, doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Een dergelijke omschrijving geeft immers geen enkel uitsluitsel over het tijdstip waarop en de omstandigheden waaronder u deze letsels opliep.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest), van de artikelen 4 en 26 van het Koninklijk besluit van 22 juli 2003 (wordt bedoeld 11 juli 2003) betreffende de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003) en van artikel 1A van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen.

2.1.1. De verzoekende partij stelt het volgende:

"Enig middel afgeleid uit de schending van:

- Artikel 1A van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen,*
- Artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- Artikelen 4 en 26 van het Koninklijk besluit van 22.07.2003 tot regeling van de werking van, en de rechtspleging voor het CGVS,*
- De algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVR"),*
- Artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest");*

Overwegende dat de bestreden beslissing, hoofdzakelijk als volgt gemotiveerd is:

"Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en u nood aan subsidiaire bescherming. (...) Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming" (stuk 1, p. 2);

Dat verzoeker niet ééns is met de bestreden beslissing;

Dat verzoeker U zal aantonen dat de bestreden beslissing aangetast is door onwettigheden;

III.1) Algemene bepalingen

1.

Overwegende dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna "Internationaal Verdrag van Genève") en bepaalt dat de vluchtelingenstatus toegekend word aan wie voldoet aan de voorwaarden van artikel 1A van het Internationaal Verdrag van Genève;

Dat in toepassing van artikel 1A van het Internationaal Verdrag van Genève, een "vluchteling", degene is " Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...) " ;

Dat, ten gevolge éénieder die een reëel risico tot vervolging loopt in zijn land van herkomst wegens één van de opgesomde redenen en geen beroep kan doen op zijn eigen autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen, van een internationale bescherming kan genieten;

Dat conform artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten "aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst (...) terugkeert, een reële risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen (...) " ;

Dat een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot deze ernstige schade;

Dat de ernstige schade bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de volgende zijn:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat de twee vormen van beschermingen, zijnde de internationale bescherming (vluchtelingenstatus) of de subsidiaire bescherming, andere situaties betreffen, de welke, elk, onpartijdig en ten gronde onderzoekt moeten worden door verweerder;

Dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest het absolute recht tot het niet lijden aan foltering en/of vernederende of onmenselijke behandelingen toewijden;

Dat België verbonden is aan de plichten die voortvloeien uit het EVRM;

Dat ten gevolge ieder lidstaat, waaronder België, de verplichting heeft niemand terug te sturen naar zijn land van herkomst of een eerste land van asiel in geval hij daar een reëel risico loopt tot de schending van zijn fundamentele rechten zoals bepaalt in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Dat deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991). Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk met littera b) (RvV nr 128 564, nr 128 540, nr 128 565 van 2 september 2014);

Overwegende dat de Hof van Justitie heeft beoordeelt dat de fundamentele rechten van de mens integraal deel uitmaken van de algemene beginselen van de Unierecht;

Dat artikel 41 van de Europees Handvest van de Grondrechten van de Europees Unie (hierna "de Handvest") een fundamentele recht bevat;

Dat artikel 41 van de Handvest het recht op behoorlijk bestuur toewijdt:

" 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. (...)

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen";

Dat, ten gevolge, éénieder het recht heeft zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn te zien worden behandeld door de administratieve diensten van een lidstaat, in casu verweerder;

Dat uit artikel 41 van de Handvest vloeit, onder meer, het recht om gehoord te worden bij belastende beschikkingen, het verkrijgen van inzage in hem betreffende dossiers en een motiveringsverplichting in hoofde van de administratieve autoriteiten van de lidstaten, in casu verwerende partij;

Dat deze motiveringsplicht bepaalt word door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen;

Dat verweerder in haar hoedanigheid van administratieve autoriteit verbonden is aan de motivatieplichten zoals voorzien enerzijds, in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen moet eerbiedigen, en meer bepaald artikelen 2 en 3, en anderzijds, in artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn";

Dat artikel 62, al. 1, van de vreemdelingenwet bevestigt dat "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed";

Dat de plicht ieder administratieve beslissing uitdrukkelijk te motiveren houdt in dat verweerder zowel in rechten als in feiten, en met alle kennis der zaken, zijn beslissing staft en dat de beslissing draagkrachtig is zodat betrokkene de redenen van de tegen hem genomen maatregel kan begrijpen, en met kennis van zaken het indienen van een beroep nagaan;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering "worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen";

Dat hoewel, de administratieve beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, moet verweerder ten minste op de determinerende asielmotieven antwoorden, zijnde degene die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van loutere subjectieve appreciatie, maar verplicht is de beslissing te ondersteunen via het administratief dossier en de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoende beschouwd worden;

Overwegende dat de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013);

Dat de Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Dat artikel 4, §1 van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en een asielzoeker en als volgt luidt:

"De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."

Dat het Hof van Justitie in de zaak M.M. tegen Ierland heeft deze bepaling als volgt geïnterpreteerd:

"Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven⁴";

Dat verwerende partij dus een onderzoekplicht heeft;

Dat artikel 4 van het koninklijk besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt : §1. De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheden dat hij behoort tot een kwetsbare groep (...) §3. De ambtenaar onderzoekt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze;

Dat "It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particular vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own";

Dat "It is a general legal principle that the burden of proof lies on the person submitting a claim. Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner";

(vrije vertaling: Het is een algemeen rechtsbeginsel dat het bewijslast ligt op de persoon die een klacht indient. Echter, vaak is de kandidaat niet in staat om zijn verklaringen te staven met documenten of andere proeven, en de zaken in de welke de kandidaat toch in staat is om bewijzen te leveren, zal dan ook de uitzondering zijn en niet de regel. In de meeste gevallen, een persoon die vervolgingen vlucht, zal met de meest noodzakelijke zaken aankomen en zeer vaak zelf zonder persoonlijke documenten. Dus,

waar het bewijslast licht in principe in hoofde van de kandidaat, de plicht om alle relevante feiten vast te stellen en te evalueren is wordt verdeelt tussen de kandidaat en de examiner);

Dat "Very frequently the fact-finding process will not be complete until a wide range of circumstances has been ascertained. Taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account. Where no single incident stands above the others sometimes a small incident may be "the last straw"; and although no single incident may be sufficient, all the incidents related by the applicant taken together, could make his fear well-founded.

Since the examiner's conclusion on the facts of the case and his personal impression of the applicant will lead to a decision that affects human lives, he must apply the criteria in a spirit of justice and understanding and his judgment should not, of course, be influenced by the personal consideration that the applicant may be "an underserving case";

(Vrije vertaling: Vaak zal het feiten onderzoeksprocedure niet volledig zijn tot da teen groot aantal omstandigheden worden vastgesteld. Afzonderlijke incidenten uit hun context nemen, kan misleidend zijn. De cumulatieve gevolg van de ervaring van verzoeker moet in overweging genomen worden. Wanneer geen unieke voorval boven de andere zit, kan soms een kleinere voorval de laatste druppel, en alsook geen voorval op zijn eigen genoeg is, alle voorvallen meegedeeld door de verzoeker samengenomen, kunnen zijn vrees als gegronnd verklaren. Aangezien de conclusie van de onderzoeker m.b.t de feiten van de zaak en zij persoonlijke indruk van de verzoeker leiding geven aan een beslissing die menselijke leven affecteert, moet de onderzoeker het criterium in het geest van de justitie en medelijden aanpassen, en zijn beoordeling zo nooit, natuurlijk beïnvloedt moet zijn door persoonlijke overwegingen volgens de welke verzoeker een onverdienstelijke zaak is);

Dat het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de deontologie van de ambtenaren van het CGVS voorschrijft en bepaalt dat: De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" bevestigt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van een asielaanvraag;

Dat hetzelfde document, duidelijk stelt dat "The assessment of the credibility of a presented fact is flawed if, for example, it is carried out solely with reference to an assessment of the applicant's statements, and ignores available reliable documentary or other evidence bearing on the fact";

(Vrije vertaling: De aannemelijkheidsbeoordeling van een ingeroepen feit is onvolkomen in geval, vb, het is enkel gestaafd op een verklaring van de verzoeker zonder rekening te houden met beschikbare en betrouwbare informatie of andere bewijzen van de feit);

4.

Overwegende dat het voordeel van twijfel aan iedere kandidaat-vluchteling toegekend moet worden;

Dat het voordeel van twijfel een beginsel is die door de UNHCR word;

Dat "After that the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some his statements. (...) it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt";

(Vrije vertaling: Nadat de aanvrager alles in staat heft gezet om zijn verklaringen te staven, kan er nog altijd een gebrek aan bewijs blijven tegenover bepaalde verklaringen. (...) het is onmogelijk voor een vluchteling elk deel van zijn relaas, zijn zaak te "bewijzen", en als dit een voorwaarde zou zijn, dan zou de meerderheid van de vluchtelingen niet erkend zijn. Het is daarom vaak noodzakelijk om aan verzoeker het voordeel van twijfel toe te kennen");

Dat « des déclarations inexactes ne constituent pas en elles-mêmes une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas » (Guide du UNHCR, § 199) ;

(Vrije vertaling: "onjuiste verklaringen vormen in se geen grond tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om de verklaringen na te gaan met oog op de verschillende omstandigheden van de zaak");

5.

Overwegende dat in hoofddorde, de vraag van het bestaan van een vrees vervolgd te zijn wegens één van de in artikel 1A van de Conventie van Genève vervolgingsgronden dient beantwoordt te worden;

Dat de redenen van een vrees voor vervolging de volgende zijn:

- Wegens zijn ras
- Wegens zijn religie,
- Wegens zijn nationaliteit,
- Wegens het behoren tot een sociaal groep,

- Wegens zijn politieke overtuigingen,

Dat in ondergeschikte orde moet onderzocht worden of verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, meer bepaalt of verzoeker een risico loopt tot:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

III.2) Weerlegging van de bestreden beslissing

a) EERSTE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht

i) Afkomstregio van verzoeker

6.

Overwegende dat verweerder van mening is dat er geen geloof gehecht kan worden aan de afkomstregio van verzoeker (Lower Juba);

Dat ze haar beslissing staait op de volgende elementen:

- Een beweerd gebrekkige geografische kennis,

- Een beweerd gebrekkige kennis van natuurrampen in Lower Juba aangezien verzoeker niet over de tsunami van 2004 gesproken heeft,

- Vergissing in de wegen- en routebeschrijving en in de afstanden tussen bepaalde dorpen,

Dat gesteld word dat verzoeker niet uit Lower Juba, Somalië afkomstig is omdat hij Jilib in de provincie Lower Juba situeert;

Dat inderdaad Jilib zich niet in Lower Juba, maar in Midden Juba situeert;

Dat echter, verzoeker benadrukt dat Jibil bijna aan de grens tussen beide provincies ligt, wat tot verwisseling kan lijden;

Dat verzoeker ongeschoold is;

Dat deze vergissing bezwaarlijk kan aangezien worden als een bewijs dat verzoeker niet afkomstig zou zijn uit Somalië;

Dat met betrekking tot de stad Kudhaa / Kuday, verweerder meent dat verzoeker foutieve verklaringen heeft gemaakt;

Dat verzoeker, gedurende zijn gehoor heeft verklaard dat Kudhaa ongeveer 165 – 175 km afstand was van Kismayo;

Dat verweerder beweert dat de afstand slechts 45km behoudt maar duidt niet aan van waar ze deze informatie haalt;

Dat ten gevolge kan verzoeker deze informatie niet nagaan en bekritisieren;

Dat deze bewering van verweerder dus als louter subjectief beschouwd moet worden;

Dat verweerder haar beslissing tracht te motiveren op beweerd fouten in de opsomming van de dorpen die je tegenkomt op de weg van Kudhaa naar Badhaadhe;

Dat verzoeker de dorpen heeft opgesomd, doch een vergissing is gegaan;

Dat dit redelijkerwijze begrijpelijk is;

Dat, ten eerste, als je van een dorp/district naar een andere gaat, kom je tal van dorpen tegen en de meeste Somaliërs zijn niet in bezit van een geografische en gedetailleerde kaart van hun regio die hen erbij zou helpen zich de dorpen en de routes geografisch in te beelden;

Dat ten tweede, verzoeker heeft verklaard maar zeldzaam buiten zijn dorp te zijn geweest en dus geen gegronde kennis te hebben van de verschillende wegen tot de andere dorpen;

Dat bovendien verzoeker gedurende zijn tweede interview hieromtrent heeft verklaard: "Het kan zijn dat ze toch misschien niet echt onderweg liggen zoals ik tekende, want ik heb nooit die weg gevolgd" (stuk 4, p. 7);

Dat dit dus alweer bezwaarlijk kan aangezien worden als een bewijs dat verzoeker niet afkomstig zou zijn uit Somalië;

7.

Overwegende dat verzoeker niet ééns is met de beslissing omtrent zijn afkomstregio ;

Dat verweerder een te strenge appreciatie maakt van de gegeven antwoorden door verzoeker;

Dat bovendien benadrukt verzoeker dat hij aan vele vragen betreffende zijn afkomstregio heeft kunnen antwoorden;

Dat verzoeker met nauwkeurigheid de verschillende stammen en stamlijnen van zijn afkomstregio heeft kunnen meedelen (stuk 3, pp. 6 – 11, 31);

Dat verzoeker duidelijk heeft uitgelegd wat hij voor werk deed vooraleer hij uit Somalië is gevlucht, waar hij te werk gesteld was en hoe het werk verliep (stuk 3, pp. 13 en 17);

Dat verzoeker ook de aanslagen en gewelden van 2007 in zijn regio heeft uitgelegd (stuk 3, pp. 17, 18);

Dat zijn familie op dat moment, wegens het gewelddadige situatie, naar Badadhe zijn verhuisd voor een periode van ongeveer 2 maanden;

Dat verzoeker duidelijke en nauwkeurige verklaringen heeft afgeleverd betreffende de aanwezigheid en de macht van Al Shabab in zijn regio (stuk 3, pp. 17, 29);

Dat verzoeker meerdere dorpen en districten heeft kunnen situeren (stuk 3, pp. 22, 24,);

Dat verzoeker de nabije dorpen van Khudaa kent en heeft meegedeeld (stuk 3, p. 24);

Dat het duidelijk is dat verzoeker in het algemeen de dorpen kan opsommen;

Dat verweerder hieromtrent beweert dat verzoeker sommige fouten is begaan toen hij de volgorde van de dorpen opsomde op de weg van Kudha naar Badhaadhe;

Dat de opgesomde dorpen degelijk in de omgeving zitten van Kudhaa;

Dat de beweringen van verweerder hieromtrent bezwaarlijk aangezien kunnen worden als een bewijs dat verzoeker niet afkomstig zou zijn uit Somalië, meer bepaald Lower Juba;

Dat vervolgens heeft verzoeker aan heel veel van de gestelde vragen omtrent personen en/of clans kunnen antwoorden (stuk 3, pp. 10, 27, 31 – 32, 33 – stuk 4, p. 8)

Dat verzoeker tal van andere informatie heeft gegeven de welke zijn kennis van zijn directe omgeving en zijn alledaagse leven in Lower Juba, en meer bepaald in Khudaa, bevestigt (bv: het beschikbaar drinkwater en de eigenaar van de waterput – stuk 3, p. 27, de aanwezigheid van een fabriek die nu verouderd is – stuk 3, p. 26, de naam van de moskee in Khudaa – stuk 3, p. 28, de markt – stuk 3, p. 28, de gebruikte netwerk – stuk 3, p. 29, de situatie te Kudhaa voor 2008, stuk 3, p. 30, stuk 4, p. 7, de groep eilanden – stuk 4, p. 9, de dorps hoofd – stuk 4, p. 12, de dorpen – stuk 4, p. 14 & 15, leiders van Al Shabab);

Dat verweerder geen rekening houdt met alle informatie die door verzoeker werd meegedeeld gedurende zijn 1ste interview op het CGVS omtrent zijn afkomstregio;

Dat zodoende verweerder zijn beslissing niet in alle objectiviteit staat;

8.

Overwegende dat het duidelijk blijkt uit het gehoorverslag (stuk 3) dat de Protection Officer geïrriteerd was gedurende het interview en dat verzoeker de Protection Officer niet altijd duidelijk verstond;

Dat verzoeker meerder maal vraagt om de vraag te verduidelijken, maar dat de Protection Officer juist dezelfde vraag stelt, zonder zijn woordenschat of de vorming van zijn vragen te veranderen (stuk 3, pp. 21);

Dat verzoeker benadrukt niet naar school te zijn geweest, wat de stiptheid van zijn antwoorden en zijn begrip van de getelde vragen logischerwijze beïnvloedt (stuk 3, p. 11);

Dat, bijvoorbeeld stelt de protection officer de volgende vraag : "Welke grenzen ervan aan Badhadhe?" (stuk 3, p. 21);

Dat deze vraag niet duidelijk is en dat verzoeker de vraag niet begrijpt;

Dat de protection officer, i.p.v zijn vraag anders te stellen, blijft herhalen: "Welke grenzen ervan aan Badhadhe?"

Dat het volgende paragraaf ook duidelijk de nervositeit van de protection officer aanduidt:

9.

Overwegende dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Khudaa, gelegen te Lowe Juba;

Dat verzoeker aan Uw Raad heeft getoond dat hij gedurende zijn interview op het CGVS aan vele vragen omtrent Khudaa en Lower Juba heeft kunnen antwoorden;

Dat verweerder geen rekening houdt met deze antwoorden en het geheel van de asielaanvraag afwijkt omwille van enkele beweerdte onduidelijkheden i.v.m de geografische kennis van verzoeker;

Dat verweerde niet met alle objectiviteit te werk is gegaan en de bestreden beslissing niet staat op alle bekende feiten van de zaak;

Dat verzoeker U heeft bewezen dat hij een grondige kennis heeft van Lowrer Juba en zijn dorp van afkomst, zowel geografisch als van het alle daagse leven en de clans/familie die er aanwezig zijn;

Dat deze kennis tot de conclusie brengt dat verzoeker afkomstig is uit Khudaa en heel zijn leven er heeft geleefd;

Dat de bestreden beslissing hieromtrent een manifeste appreciatiefout begaat en verweerder haar motiveringsplicht schendt;

Dat de middel is gegrond;

ii) Het asielrelaas van verzoeker

10.

Overwegende dat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker zelfs niet apprecieert enkel en alleen omdat de CGVS meent dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Lower Juba (Somalië);

Dat nochtans volgens constante rechtspraak, een coherent asielrelaas op zich voldoende bewijs is;
 Dat verzoeker zijn ontvoering en gevangenschap in de jungle door Al Shabab nauwkeurig en duidelijk heeft uitgelegd (stuk 4, pp. 12 – 13, 19 – 28); μ Dat verzoeker een medisch attest neer legt ter staving van zijn verklaringen omtrent de mishandelingen die hij heeft ondergaan;
 Dat verweerder beweert dat “Een dergelijke omschrijving geeft immers geen enkel uitsluitel over het tijdstip waarop en de omstandigheden waaronder u deze letsel opliep” (stuk 1, p. 4);
 Dat verzoeker meent dat het medisch attest ten minste een begin van bewijs van mishandelingen vormt en dat verweerder rekening had moeten houden met deze medische attesten;
 Dat, artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bepaalt : “Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”
 Dat het dan ook wel degelijk onterecht is dat verwerende partij de ingeroepen asielmotieven, ten gronde, heeft onderzocht;
 Dat zodoende schendt verweerder haar uitdrukkelijke motiveringsplicht;
 Dat het middel is gegrond;

b) TWEDE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 48/4, 84/5 en 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van de Richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 2 april 2003 inzake de minimum normen voor de erkenning van onderdanen dan derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming, van de Richtlijn 2001/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2001 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel

11.

Overwegende dat artikel 2, a) van de Richtlijn 2004/83/EG duidelijk bepaalt dat de internationale bescherming aangevraagd door een asielzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming status inhoudt;
 Dat het CGVS, in casu, geen enkele analyse doet van de risico tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet doet;
 Dat verwerende partij dit rechtvaardigt door haar mening dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Lower Juba, Somalië;
 Dat verzoeker benadrukt, ten eerste, dat hij U heeft aangetoond dat de bestreden beslissing hieromtrent een manifeste appreciatiefout begaat en dat, in het tegengestelde, verzoeker gedurende zijn interviews tal van informatie heeft kunnen geven over zijn afkomstregio;
 Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker gegeven informatie en ten gevolge niet met alle objectiviteit te werk is gegaan;
 Dat verzoeker benadrukt, ten tweede, dat zijn Somalische nationaliteit niet in vraag gesteld word in de bestreden beslissing;
 Dat verwerende partij dan ook een fout begaat door geen grondige analyse te doen van de risico's tot ernstige schade in geval van een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst;
 Dat dit nog meer het geval is nu verweerder erkent dat “De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn oog hun toevlucht hebben genomen in het buitenland”(stuk 1, p. 3);
 Dat er dus degelijk een risico's tot ernstige bedreigingen van zijn persoon of leven bestaat indien verzoeker gerepatriëerd word naar Somalië;
 Dat verzoeker het document EASO “Country of Origin Information Report: Somalia – Security situation” van februari 2016 toevoegt om de reëel risico tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet te bewijzen;
 Dat verweerder allerminst de eventuele interne vlucht alternatief had moeten nagaan;
 Dat verweerder dit niet is nagegaan;
 Dat verweerder een uitdrukkelijk motiveringsfout begaat nu ze erkent dat er een langdurig gewapend conflict plaats vindt in Somalië, de welke regionaal kan verschillen, maar geen enkele vraag stelt of analyse doet over de concrete mogelijkheden voor een interne vluchtalternatief in hoofde van verzoeker;
 Dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd is et verweerder haar uitdrukkelijk motiveringsplicht schendt;
 Dat verzoeker U heeft aangetoond dat de veiligheidssituatie in heel Somalië dramatisch is – wat verweerder niet tegenspreekt;

Dat het middel is gegrond;

c) DERDE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 62 van de vreemdelingen wet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht

12.

Overwegende dat, in uiterst ondergeschikte orde, en indien Uw Raad toch tot oordeel mocht komen in de onmogelijkheid te zijn de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming status toe te kennen aan verzoeker en zou over meer informatie nodig moeten hebben, dan hoeft de bestreden beslissing vernietigd te worden en de zaak terug gestuurd worden naar het Commissariaat-Generaal voor aankomende onderzoeksmaatregelen;

Dat inderdaad, er, o.a., benadrukt moet worden dat het CGVS de situatie van de verzoeker niet grondig heeft onderzocht;

Dat, onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, er duidelijk blijkt uit de beschikbare informatie, dat verzoeker een serieuze risico tot ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Somalië;

Dat verzoeker meent dat dit element niet grondig en op een onpartijdige wijze onderzocht werd door verwerende partij;

Dat dit een schending inhoudt van haar onderzoek plicht en haar uitdrukkelijke, formele motiveringsplicht;

Dat voor al deze reden, hoeft, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing vernietigd te worden;"

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12

februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van de verzoekende partij voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat de verzoekende partij alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.2.1. Aangezien de verzoekende partij verklaart op 1 juni 1991 geboren te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Kudhaa, district Badhaadhe, Somalië, en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in 2014 naar Kismayo, kan van de verzoekende partij de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij aldaar opgegroeid is en 23 jaar in Kudhaa, Somalië, heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat de verzoekende partij over alle maatschappelijke en (socio-) politieke aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, doch zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-) politieke omgeving. Haar kennis is echter ernstig ontoereikend.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn uit Kudhaa (gehoor 1, blz. 4 en gehoor 2 blz. 1-5). Tijdens het eerste gehoor merkt de verzoekende partij op dat *“fonetisch schrijf je Kudhaa ook als Kuday”* (gehoor 1, blz. 4). Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is Kudhaa een kustdorp gelegen in het district Badhadhe, in de provincie Lower Juba. Tijdens het tweede gehoor tekent de verzoekende partij Kudhaa aan de zee. In het Noorden situeert zij Badhadhe en in het oosten Kismayo. De *protection officer* wijst tijdens het tweede gehoor op het gegeven dat hij zowel een plaats Kudhaa gevonden heeft, als een plaats Kuday. Beiden zijn gelegen in Lower Juba. Kudhaa is volgens de objectieve informatie, die de *protection officer* aan het verzoekschrift voegt, een eiland en Koday is een dorp. Hiermee geconfronteerd houdt de verzoekende partij voet bij stuk dat Kudhaa een kustdorp is. Ook geeft de verzoekende partij aan dat Kudhaa op verschillende wijzen kan geschreven worden. Ook geeft zij aan dat sommige mensen Kudhaa omschrijven als een dorp en anderen als een eiland, maar in feite is het een eiland (gehoor 2, blz. 3). De verzoekende partij geeft voorts aan twee keer Kudhaa verlaten te hebben, één keer in 2000 om met haar vader naar Kismayo te gaan en één keer in 2007 om naar Badhadhe te gaan. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt Kudhaa en Koday twee verschillende plaatsen zijn. Het gaat niet om dezelfde plaats die verschillende schrijfwijzen heeft. Ook blijkt uit de objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier dat Kudhaa, in tegenstelling tot de verklaringen van de verzoekende partij, een eiland is. Indien de verzoekende partij, zoals zij voorhoudt afkomstig te zijn uit Kudhaa, dient zij te weten dat Kudhaa geen kustdorp is, maar een eiland. Als de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de weg van Kudhaa naar Badhaadhe vergeleken worden met de objectieve informatie in het administratief dossier (onder meer kaarten), dan blijkt dat de verzoekende partij de weg beschrijft om van Koday naar Badhaadhe te gaan. Tijdens het eerste gehoor verklaart de verzoekende partij dat Kudhaa op 165 tot 175 kilometer van Kismayo ligt (gehoorverslag 1, blz. 16, 30-31). In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij terecht dat Kudhaa slechts op 45 kilometer van Kismayo ligt. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet aangeeft waarop zij zich steunt om dit te verklaren. De Raad wijst erop dat deze informatie terug te vinden is in het administratief dossier onder het *topic* 'landeninformatie'. In de bestreden beslissing wordt ook terecht gesteld dat de dorpen Obbe en Gobe zich in noordelijke richting bevinden op de weg van Badhaadhe naar Kismayo en niet op de weg van Kudhaa naar Badhaadhe, zoals de verzoekende partij verklaart. Waar de verzoekende partij verklaart dat Kidi Faani een klein eiland is richting Kismayo (gehoorverslag 1, blz. 26), wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat Kidi Faani geen eiland is, maar een dorp op het vasteland tussen Buurgabo en Badhaadhe. De verzoekende partij kan in haar verzoekschrift niet ernstig voorhouden dat dit een loutere vergissing is, daar Somaliërs niet in het bezit zijn van gedetailleerde kaarten. In de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de objectieve informatie in het administratief dossier, wordt terecht gesteld dat *“aangehaalde incident in Kudhaa, waarbij leden van al Shabaab begin november 2014 een inval deden in uw dorp, dient dan weer te worden gelokaliseerd op het eiland Kudhaa –op enkele tientallen kilometers ten noorden van het kustdorp Koday/Kuday.”* Het incident vond niet plaats in een kustdorp. Voorts verklaart de verzoekende partij nooit gehoord te hebben van Scidlei, terwijl het een nabij gelegen dorp is. In dit verband kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat ze de nabijgelegen dorpen van Kudhaa kent en heeft meegedeeld.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verklaart dat het om loutere vergissingen gaat, daar Somaliërs niet in het bezit zijn van gedetailleerde kaarten, wijst de Raad erop dat zij hiermee voorbij gaat aan de kern van het probleem, met name dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt van waar ze afkomstig is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is Kudha geen kustdorp, zoals de verzoekende partij verklaart, maar een eiland.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze op heel veel van de gestelde vragen omtrent personen en clans heeft kunnen antwoorden, gaat verzoekende partij voorbij aan *“Voorts kan worden gewezen op een ernstige inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. Na confrontatie met namen van enkele ouderlingen in Kudhaa (zie document 11 in administratieve dossier) bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 25 januari 2016, met name O. J., A. I. [...] en A. M.[...] -deze personen beschreven het incident van november 2014- verklaarde u O. J.[...] en A. M. [...] te kennen als grote handelaren in het dorp. Van A. I. [...] bleek u echter nooit te hebben gehoord (gehoor CGVS I, p.33). Wanneer u op uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 15 februari 2016 opnieuw werd geconfronteerd met de namen O. J. [...] en A. M.[...], waarbij werd gevraagd of u ooit van deze personen had gehoord, vroeg u zich luidop af of Somaliërs de naam O. J.[...] wel hebben en verklaarde uitdrukkelijk dat in uw woonplaats niemand onder deze naam gekend was. Evenmin bleek u plots van A. M. [...] te hebben gehoord (gehoor CGVS II, p.9).”* Deze vaststellingen, gedaan door de verwerende partij, zijn correct en worden niet ernstig weerlegd door de verzoekende partij.

In haar verzoekschrift beklemtoont de verzoekende partij dat ze weet heeft van de gebeurtenissen in 2007. De Raad dient echter vast te stellen dat het opmerkelijk is dat de verzoekende partij de natuurramp van 2004, met name de Tsunami die de kuststreek van Lower Jubaa, zwaar getroffen heeft niet weet te vermelden wanneer haar uitdrukkelijk de vraag gesteld werd of er natuurrampen geweest zijn. Er kan redelijkerwijze verwacht worden van iemand die tot aan haar vlucht in 2014 steeds in Lower Jubaa gewoond heeft, hiervan weet heeft en dit spontaan vermeldt wanneer haar de vraag gesteld wordt.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de *protection officer* nerveus was, dat de verzoekende partij meerder malen vraagt om de vragen te verduidelijken, maar dat de *protection officer* juist dezelfde vraag stelt zonder haar woordenschat of de vorming van de vraag te herformuleren. De Raad wijst er *in casu* op dat de wijze waarop een verhoor wordt geleid, *in casu* op zich geen verklaring voor de vaststellingen van de commissaris-generaal biedt, evenmin voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. De door de verzoekende partij aangevoerde problemen blijken geenszins uit het administratief dossier. De verzoekende partij kreeg op de Dienst Vreemdelingenzaken ruimschoots de tijd om haar relaas uiteen te zetten, haar verklaringen beslaan immers 69 bladzijden, zij verklaarde hieraan niets meer te willen toevoegen en zij ondertekende deze voor akkoord, nadat het verhaal haar werd voorgelezen in het Somalisch, waarmee zij tevens aangaf dat deze inlichtingen oprecht waren. Ook blijkt uit de gehoorverslagen dat de verzoekende partij ruimschoots de kans heeft gekregen om te zeggen van waar ze afkomstig was. De verwerende partij heeft de verzoekende partij ook geconfronteerd met de informatie die zij had omtrent Kudhaa en Koday. Met een dergelijk betoog maakt de verzoekende partij ook geen schending van artikel 4 van het KB 11 juli 2003 aannemelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden herkomst uit Somalië. Bijgevolg kunnen haar verklaringen omtrent haar problemen met Al-Shabaab, die zich in Khudaa, Somalië, zouden hebben afgespeeld ten gevolge van een geheim huwelijk, geen grond hebben.

De verzoekende partij brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië, waardoor zij evenmin aantoonde dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij de door haar beweerde herkomst uit Kudhaa, Somalië, niet aantoonde, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan de verzoekende partij om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, te meer gezien de verzoekende partij op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de *supra* vermelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het handvest, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels, die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §

1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS